

odstavce Šu 596 c. ř. s., v jistém směru i z Šu 592 c. ř. s., dle něhož nezachování formelního předpisu v něm uvedeného má za následek bezúčinnost rozhodčího nálezu samotna. Žalobci, po případě první žalobce, jimž výrok rozhodčích byl po dvakráte, vždy zvláštním písemným vyhotovením dodán, jsou vzhledem k tomu oprávněni žalovati na bezúčinnost nálezu zvláštní žalobou, by nález ten nepozastaveným doručením aspoň v jednom případě nestal se právoplatným exekučním titulem (§ 594 c. ř. s. a § 1 čís. 16 ex. ř.). Obě žaloby mají zajisté co do právního základu velmi mnoho společného, přes to však není tu téhož právního základu, odůvodňujícího námítku zahájené rozepře, a bude záležitosti na soudu první stolice, by vhodným procesním opatřením zjednotil a zkrátil řízení o těchto obou žalobách.

Čís. 3656.

Pohledávka proti vrchní správě státního statku Konopiště a proti ředitelství státních statků jest pohledávkou proti státu ve smyslu dvorského dekretu ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. (čl. IX. čís. 5 uv. zák. k ex. ř.).

(Rozh. ze dne 27. března 1924, R I 224/24.)

Josef S. prosoudil syndikátní spor proti Josefu V-ovi, načež Josef V. vedl pro útraty exekuci na pohledávku S-ovu proti vrchní správě panství Konopiště (ředitelství státních statků). Soud první stolice (vrchní zemský soud v Praze) povolil exekuci zabavením a příkázáním pohledávky. Nejvyšší soud k rekursu finanční prokuratury exekuční návrh zamítl.

Důvody:

Zabavená pohledávka je nelikvidní a u veřejné pokladny ještě nepoukázanou pohledávkou podle dv. dekr. ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. ponechaného v platnosti čl. IX. čís. 5 uvoz. zák. k ex. ř. To je zjevno z návrhů exekučních, podle nichž přísluší pohledávka ta povinnému proti vrchní správě státního statku Konopiště, jakož i proti ředitelství státních statků, jichž pokladnám byl sdělen zákaz placení. Pohledávka má býti proto povinnému vyplacena ze státní, t. j. veřejné pokladny, a nebyla dosud poukázána k výplatě, ježto není ani výše její dosud zjištěna.

Čís. 3657.

»Majetkem« manžela ve smyslu Šu 91 obč. zák. jsou veškeré výdělečné možnosti a schopnosti, jež jsou mu dosažitelný.

(Rozh. ze dne 27. března 1924, Rv I 15/24.)

Žalobě rozloučené manželky na manžela, z jehož viny bylo manželství rozloučeno, o výživné, procesní soud první stolice

vyhověl potud, že přiznal žalobkyni 100 Kč měsíčně. O d v o l a c í s o u d k odvolání žalovaného rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

S hlediska Šu 503 čís. 4 c. ř. s. napadá žalovaný rozsudek jen co do výše výživného, domáhaje se, by bylo sníženo na 30 Kč měsíčně, leč důvody, jež pro to uvádí, nejsou s to, by opodstatnily tento jeho dovolací návrh. Ježto bylo manželství rozloučeno z viny manžela, má žalobkyně proti němu nárok na plné dostiučinění (§ 1266 obč. zák.) a v důsledku toho i na výživu, jež by jí dle Šu 91 obč. zák. jako manželce byla příslušela. Míra této výživy řídí se »dle jmění«, leč mínění dovolatelovo, že tím rozuměti jest jen jmění hotové nebo důchod, záležející v penězích, nikoli však pouhou pracovní způsobilost a z ní vyplývající výdělečnou možnost, jest mylné a netřeba názor ten blíže ani vyvráceti, neboť správný a rozumný výklad Šu 91 obč. zák. ukazuje jasně k tomu, že výraz »majetek« jest míněn zřejmě ve smyslu »mohoucnosti« (»dle sil«) a zahrnuje v sobě veškeré výdělečné možnosti a schopnosti, jež osobě k výživě povinné jsou dosažitelný. Při tom nepadá na váhu, že žalovaný, který, jak dovolací soud správně vytýká, svoji výdělečnou způsobilost svým pracovním zaměstnáním u firmy L. vydatně osvědčil, jest tou dobou bez zaměstnání, neboť jde o stav přechodný a kromě toho o stav při náležité vůli a snaze i při nynější nouzi o práci odstranitelný, který neospravedlňuje, by proto oprávněný nárok žalobkyně na výživu byl zkrácen, to tím méně, když žalovanému přichází dále k dobru, že požívá již stálého ročního důchodu ve výši 3802 Kč. Nejvyšší soud nemá za oprávněnou ani námitku, že by přiřknuté výživné bylo též na úkor vyživovacím závazkům dovolatele vůči jeho vlastní rodině.

Čís. 3658.

Uzavření smlouvy dle všeobecných podmínek (usancí) pražské bursy pro zboží.

Výklad podmínek není věcí znalce, nýbrž soudu.

Předpis Šu 24 podmínek není rozhodným pro výklad Šu 47 podmínek.

Postup dle Šu 47 nepředpokládá, že jedna strana již plnila.

(Rozh. ze dne 27. března 1924, Rv I 58/24, R I 26/24.)

Žalovaný, obchodník, koupil od žalující firmy prostřednictvím vídeňské zasilatelské firmy P. a spol. zboží. Smlouva byla ujednána dle usancí pražské bursy. Žalobkyně dodala zboží v lednu, únoru a březnu 1921. Dopisem ze dne 11. března 1921 oznámil žalovaný žalobkyni, že zboží, fakturované dne 28. února 1921, nemůže převzít, poněvadž mělo býti dodáno nejpozději do konce února 1921 a poněvadž ceny tak poklesly, že žalovaný pro zboží dodané nemá odbytu, a že zbytek objed-